

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף ה.

מה לומדים מהפסוק דלהלן (שמות כב:ח) "על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה?"

זה	כי הוא	
חד: על הודאת פיו אתה מחייבו, ואינו חייבו על העדאת עדים והשני: שמודה במקצת הטענה שחייב		לאבוה ר' אפוטריקי - עדים לא מחייבים שבועה ¹
חד: שמודה במקצת הטענה חייב והשני: שבועת מודה במקצת דוקא אם הודה לו ממין הטענה ²		לר' חייא - עדים מחייבים אותו שבועה

רועה שמסרו לו בהמות וכפר, ובאו עדים שאכל שתי בהמות, מה הדין?

ומדוע	מה הדין	
דזה הרועה הוחזק גזלן וחשוד הוא	שכנגדו נשבע ונוטל	לר' חייא קמייתא
דלא נשבע שכנגדו בשבועת הסת ³	פטור	למאן דפליג אר' חייא

¹ פ"י, אם תבעו חברו מנה - וכפר הכל, ובאו שני עדים שחייב חמשים, ס"ל שאין עדים מחייבים אותו שבועה על החמשים השניים - ואל חשיב בזה מודה במקצת.

² אבל אם טענו חטים והודה לו בשעורים פטור. ואבוה דר' אפוטריקי פליג וס"ל כרבן גמליאל, שאם טענו חטים והודה לו בשעורים חייב.

³ דהנה שבועת התורה להאי מ"ד לית ליה בהעדאת עדים (ורק במודה במקצת יש), ושבועת היסת דרבנן (שתיקן רב נחמן), היא רק תקנתא ולא עבדינן תקנתא לתקנתא לומר שכנגדו ישבע.